

πύρραις) παρέχουμεν περίληψιν τῆς περιεργωτάτης πραγματείας τοῦ κ. Δαβρὺ, συνοψίζοντος τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν βόνζων τῆς Καντῶνος.

Ὁ Ταμὼ (Βόδδ-Χάρμα) ἐστὶν ὁ κη' μέγας διδάσκαλος, ὅστις μνηθεὶς τὰ μυστήρια τῆς μεγάλης διδασκαλίας τοῦ Φο μετέβη εἰς Σινικήν πρὸς διδασκαλίαν αὐτῆς. Κατήγετο ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Ξατρουάς καὶ ἦν ὁ τρίτος υἱὸς τοῦ Χιάγγκας, βασιλέως τῆς Μαθάρης, ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰνδοκῇ. Ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ Πουνζοτόλο διέταξεν αὐτῷ ὅπως μεταβὰς κηρύξῃ ἐν τῷ βασιλείῳ τοῦ Τσεντὰν τὴν ἀρχὴν ταύτην. Ὁ Ταμὼ κατὰ τὴν ὀρισμένην πρὸς ἀναχώρησιν αὐτοῦ ἐποχὴν προλαβὼν τὸν βασιλέα τῆς Μαθάρης καὶ ἀνεψιὸν αὐτοῦ ἀπέρχεται συνιστῶν αὐτῷ τὰς «τρεῖς ἀγνότητας», τὴν βουδδικήν τριάδα. Μετὰ μακρὰν περιπλάνησιν ὁ ἀπόστολος μεταβαίνει εἰς Ναν-χαι-χιέν, ἐπαρχίαν τῆς πόλεως Καντῶνος, τῷ 535 μ. Χ. Ἡ κυβέρνησις πάραυτα παρεσκεύασεν αὐτῷ μέγαρον, ταχυδρόμος δ' ἀποσταλὴς παρ' αὐτῆς διεκτίρυττε τὸ γεγονός τοῦτο ἀνὰ τὴν πρωτεύουσαν.

Ὁ αὐτοκράτωρ Βουτὸ, τῆς δυναστείας τῶν Λεάγ, μετεπέμψατο δι' ἐνὸς ὑπουργοῦ αὐτοῦ τὸν Ταμὼ εἰς τὸ μέγαρον. «Μέγα διδάσκαλε, εἶπεν αὐτῷ ἡμέραν τινὰ ὁ αὐτοκράτωρ, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσεώς μου ἠγωνίσθην μεγάλως πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς διδασκαλίας τοῦ Φο. Ἐλπίζω ὅτι διὰ τοῦτο ἔχω τὴν ἡμετέραν ἀγάπην.

Αὐποῦμαι, εἶπεν ὁ Ταμὼ, ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν δύναμαι νὰ θεωρῶ ὡς ἀξιεπαίνους τὰς πράξεις, περὶ ὧν ὁμιλεῖ ἡ Ὑ. Μ. Ὁ ἄνθρωπος, μικρὸς καρπὸς τοῦ οὐρανοῦ, περιέχει ἐν ἑαυτῷ πηγὴν πλάνης καὶ ἀπωλείας ἐφόσον δὲν λάβῃ γνῶσιν τῆς καταστάσεως τοῦ μὴ εἶναι, τοῦ κενοῦ καὶ τοῦ αὐλοῦ, πᾶσαι αἱ πράξεις αὐτοῦ ὁμοιάζουσι πρὸς τὴν δραπέτιδα λάμψιν τῆς φλογός. Ἡ ἀληθὴς ἀξία δὲν ἔγκειται ἐν τῇ παραστάσει τῶν ἐξωτερικῶν πράξεων, Εἰπέ μοι, ἐπανελάθει ὁ αὐτοκράτωρ, τί ἐννοεῖς διὰ τῶν λέξεων ἅγιος καὶ πρώτη μονάς. Ἡ πρώτη μονάς κεῖται ὑπερθεὶς πάσης ἀνθρωπίνης ἀντιλήψεως, προκειμένου δὲ περὶ ἁγίου. ἐξακλόουθω, εἰσέτι ζητῶ τοιοῦτον. — Λοιπὸν καὶ ἐμὲ πρὸς τί παραβάλλετε με; — Πρὸς οὐδέν.

Ὁ Ταμὼ διεδίωκεν ἀκολούθως ἐν τῇ μοναστηρίῳ τοῦ Χαιο-λόγκ-τιε ἐπὶ τοῦ ὄρους Song. Ἐξῆς ἐκεῖ συνασπειρωμένος πρὸ τοίχου μεγίστην ἄγων σιγὴν. Ἡμέραν τινὰ μεταβαίνει εἰς τὸ μοναστήριον ἱερεὺς, δεόμενος ὅπως ἐπὶ μίαν στιγμὴν συνδιαλεχθῇ μετὰ τοῦ μεγάλου διδασκάλου. Ἡ χιών ἐπιπτεν ἄρθρονος· ὁ ἱερεὺς ἀπεποιήθη νὰ εἰσελθῇ, ἄχρις οὗ ὁ Ταμὼ εὐσπλαχνισθεὶς συνήνεσεν εἰς τὴν αἴτησιν αὐτοῦ. «Τί μὲ θέλεις, λέγει αὐτῷ;

Πρὸς χάριν διδάξόν με παρακαλῶ τὰ μεγάλα μυστήρια τοῦ νόμου τοῦ Φο. — Ὁ πόθος σου δὲν θέλει πραγματοποιῇ, ὀλίγας ἔχεις ἀρετὰς, καὶ τὴν καρδίαν πλήρη. Ὁ ἱερεὺς λαβὼν τότε μάχαιραν καὶ ἀπακόψας τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ἔρριψεν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ταμῶ. «Κάλλιστα, εἶπεν αὐτῷ ὁ διδάσκαλος· ἐμιμήθης τοὺς πρώτους Φο, οἵτινες ἐπελανθάνοντο τοῦ σώματος αὐτῶν καὶ μόνον τὴν διδασκαλίαν ἀνεπόλουν. Τοῦ λοιποῦ κληθήσῃ Τσοῦϊ-χο(ἄγγιχινος). — Κρίνετέ με ἤδη ἄξιον μυστήσεως εἰς τὴν διδασκαλίαν; — Εἰς τὴν διδασκαλίαν! ἀλλ' αὕτη δὲν εἶναι ἔργον ἀνθρώπινον, ἀλλ' ὁ ὑπέρτατος λόγος. Πρὸς κατὰληψιν αὐτῆς δεόν ὅπως ἡ καρδία ᾗναι ὅλως κενή. — Ἀλλὰ, διδάσκαλε, τοιαύτη ἐστὶ καὶ ἡ ἐμὴ, δυσκόλως δὲ θ' ἀνεύρισκον αὐτὴν εἰάν ᾗθελον τὴν ζητήσαι.

Μετὰ τινὰ χρόνον, ὁ Ταμὼ λέγει εἰς τὸν Τσοῦϊ κα. «Ἀπὸ τοῦ Kakia-ye (Çakia Moupi) μέχρις ἐμοῦ τὰ μυστήρια τῆς διδασκαλίας διεβιδάσθησαν ἀδιαλείπτως. Ἐξέλεξά σε ὡς διάδοχόν μου. Λάβε λοιπὸν τοῦτο τὸ Κία-σα (ἐνδυμα) ὅπερ ἐστὶ τὸ ἔμβλημα τοῦ μεγάλου διδασκάλου. Θὰ φέρωσι τοῦτο ἐπὶ διακόσια ἔτη μετὰ τὸν θάνατόν μου, εἴτα ἀποθήσεται ἄχρηστον. Ὁ Ταμὼ ἐτελεύτησε τὸν βίον ἐν τῷ μοναστηρίῳ Τσιεν-στέν-ζε. Μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς μόλις ἔτους εἰς αὐτοκρατορικὸς πρεσβευτὴς ἐπανερχόμενος ἐκ τῶν δυτικῶν χωρῶν συνήντησε τὸν Ταμὼ τρέχοντα ταχύτατα μονοσάνδαλον, καὶ τρεπόμενον, ἔλεγεν τὴν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἄγουσαν. Μαθὼν τὴν παράδοξον ταύτην συνάντησιν ὁ αὐτοκράτωρ διέταξε ν' ἀνοιχθῇ ὁ τοῦ μεγάλου διδασκάλου τάφος ἐν ᾧ εὗρέθη ἐν μόνον ἀχύρινον σάνδαλον.

Τῷ 713, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σουι-νέγκ οὐδεὶς πλέον ἔφερε τὸ Κία-σα. Δύο μεγάλοι διδάσκαλοι διημφισβήτησαν τὴν ὑπεροχὴν ἐν τῷ βορείῳ καὶ νοτίῳ μέρει τῆς αὐτοκρατορίας. Τὸ σχίσμα διήρκεσεν ἄχρι τοῦ 1260, ὅτε ὁ Χουιλλί (Κουβλάϊ χάν) διώριζε τὸν Pa-sze-pa, ἀρχηγὸν τοῦ βουδδισμοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον Δαλάϊ-Λαμά.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

ΠΕΡΙ ΒΕΒΑΙΩΣΕΩΣ. — Ἐν τῇ γαλλικῇ ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιγραφῶν κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 20/1 φεβρουαρίου ὁ κ. Ρεβιλλοῦ ἐρμηνεύων περιεργότατον δημοτικὸν πάπυρον ἀνήκοντα τῇ Συλλογῇ τοῦ Λούβρου ἐποιήσατο μελέτην περὶ ἐνὸς τῶν σπουδαιωτάτων ζητημάτων τοῦ ποσοῦτε παρὰ τῶν ἀρχαίων θαυμαζομένου καὶ τοσοῦτο θαυμασίου ἔργου αἰγυπτιακοῦ δικαίου, περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐγγυήσεως ἣν ὁ πωλητὴς ἐνὸς ἀκινήτου εἶδεν

εἰς τὸν ἀγοραστήν. Ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων ἡ ἐγγύησις αὕτη ἐλέγετο διὰ τῆς ἐλληνικῆς λέξεως βεβαίωσις, λέξεως ἣτις ἐσήμαινε καὶ ἄλλο εἶδος ἐγγυήσεως ὅλως διάφορον ἀπαιτούμενον πρὸς τοῦ πωλητοῦ ἐν τε Μακεδονίᾳ καὶ ἐν ταῖς πλείσταις ἐλληνικαῖς πόλεσι. Τὸ ἐλληνικὸν ἢ μακεδονικὸν σύστημα, ὅσον φαίνεται ἰδίᾳ ἐφαρμοζόμενον ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ἅς ἐκ Δελφῶν εἰς Παρισίους ἐκόμισεν ὁ κ. Φουκάρ, ἦν τὸ ἐπεμβαίνειν ἐν τῷ συμβολαίῳ ἐκτὸς τῶν ἐνδιαφερομένων τρίτον τινὰ καλούμενον βεβαιωτὴν ἢ προπωλητὴν, ὅστις ἡγγυᾶτο ὑπὲρ τοῦ ἀληθοῦς πωλητοῦ καὶ ἠδύνατο νὰ καταδιωχθῇ ὡσεὶ αὐτὸς ἦτο ὁ πωλητής, εἰς οὗτος δὲν ἐξώφλει τὸν ἀγοραστήν ἐν περιπτώσει ἐκκρούσεως (évitéio). Ὅλως διάφορον ἦν τὸ αἰγυπτιακὸν σύστημα, ὅπερ ὅμοιον εἶχε μόνον ἐν τῷ ἀθηναϊκῷ δικαίῳ· ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι καὶ αἱ ἐπιτευχθεῖσαι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν δημοτικῶν συμβουλίων ἀνακαλύψει· ἀπέδειξαν ὅτι ὁ Σόλων ἐδανείσθη ἐκ τῆς Αἰγύπτου τινὰ τῶν σπουδαιοτάτων σημείων τοῦ δικαίου, ὅπερ ἐν Ἀθήναις ἐγκατέστησαν. Ἡ αἰγυπτιακὴ βεβαίωσις ἦν ἐγγύησις δεδομένη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πωλητοῦ, ὅστις ὑπεχρεῖτο νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἀγοραστήν κατὰ πάσης ἐκκρούσεως ἢ ἀντιποιήσεως, τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ κινδύνῳ, νὰ παράσχη αὐτῷ πάντα τὰ ἀναγκαῖα ἐγγραφα καὶ νὰ λάβῃ ἐν ἀνάγκῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ ἐν τῇ δίκῃ. Ὁ δημοτικὸς τύπος, ὅστις ἀνεύρηται ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτάτων συμβολαίων, ἐκτὸς ἐπὶ ἐνὸς συμβολαίου χρονολογουμένου ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Ψαμμητίχου καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων ἀπὸ τῆς περσικῆς κυριαρχίας, εἶναι οὕτω συντεταγμένος, ὥστε ὁ πωλητής εἶναι ὑπόχρεως ν' ἀπαλλάξῃ τὸν ἀγοραστήν πάντων ὅσοι ἠδύνατο νὰ ταράξωσιν αὐτὸν ὡς πρὸς τὴν προκειμένην ἰδιοκτησίαν· νὰ χορηγήσῃ αὐτῷ πάντα τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν ἰδιοκτησίαν ταύτην συμβόλαια, νὰ ἐξασφαλίσῃ αὐτῷ τὴν κατοχὴν πανταχοῦ ὅπου δεῖον. Κατὰ τὸν νόμον τοῦτον τῆς βεβαιώσεως, ὅπως μεταχειρισθῶμεν αὐτὰς τὰς ἐκφράσεις ἅς μεταχειρίζεται ἕλλην συνήγορος ἐν πτολεμαϊκῇ δίκῃ, ἣς ὁ Παῦρὸν ἐδημοσίευσεν τὰ ἐλληνιστὶ γραφέντα ἐγγραφα, ἐγένετο ἐνώπιον τῶν λαοκριτῶν, ἦτοι πρὸ τοῦ τριακονταμελοῦς ἀνωτάτου δικαστηρίου, περὶ οὗ ὁμιλεῖ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, συμφώνως πρὸς τὰ αἰγυπτιακὰ ἐγγραφα, περιεργατὰτη δημοτικὴ αἰγυπτιακὴ δίκη, ἣτις ἐστὶ τὸ κύριον ἀντικείμενον τοῦ ἀναγνώσματος τοῦ κ. Ρεβιλλοῦ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ.

ΤΕΧΝΗΤΟΣ ΛΑΡΥΓΞ.—Ὁμολογούμενον ὅτι ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἡ ἐπιστήμη ἐν Εὐρώπῃ νέας ποιεῖται

προόδους καὶ κατακτήσεις. Πρόκειται περὶ τεχνητοῦ λάρυγγος προσαρμοζομένου εἰς πάσχοντα κατὰ τὸ ὄργανον τοῦτο, καὶ ἡ νέα αὕτη ἱατρικὴ ἐπιτυχία βεβαίως θέλει καταπλήξῃ τὸν ἀναγνώστην. Εἶναι ἀληθές, λέγει ὁ Χρόνος τοῦ Λονδίνου, ὅτι τὸ πείραμα τοῦτο ἐγένετο πλειστάκις ἐπὶ τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐρώπῃς μετὰ ἐπιτυχίας κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, καὶ ἰδίᾳ ἐν Βιέννῃ κατὰ τὸ 1873, ὅτε ὁ μὲν ἱατρός Βίλροθ ἀφῆρεσε τὸν λάρυγγα ἀσθενοῦς, ὁ δὲ Γουσεμβάουερ ἐπειράθη τὸ πρῶτον ν' ἀντικαταστήσῃ αὐτὸν διὰ τεχνητοῦ ὁργάνου. Ἀλλὰ τὸ πείραμα τοῦτο πρῶτον ἤδη ἐγένετο ἐν Λονδίῳ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ κ. Φόνλις ἐπὶ ἀσθενοῦς, James Huston καλουμένου, ῥάπτου, ἡλικίας 29 ἐτῶν, καὶ ἡ περίπτωσις αὕτη ἀπεδείχθη ἀληθῆς θρίαμβος τῆς ἐπιστήμης, διότι ἡ ὑγεία τοῦ ἀσθενοῦς ἐβελτιώθη ἀπὸ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ λάρυγγος αὐτοῦ. Ἡ ἐπιτυχία αὕτη ἀποδίδεται εἰς τὴν βραδύτητα μεθ' ἧς ἐγένετο ἡ ἐγχείρισις. Ὁ ἱατρός Φόνλις, ἀφοῦ ἀπέκοψε τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν, εἰσέγαγεν ἐν αὐτῇ σίφωνα ὅπως ἐμποδισθῇ ἡ κατάκλυσις τῶν πνευμόνων ὑπὸ τοῦ αἵματος, μετὰ δὲ τὴν προφύλαξιν ταύτην ἐπρόβηκε νὰ μεταθέσῃ ἐν ἀνέσει τὸν λάρυγγα ὡς καὶ τὸ φύμα ὅπερ ἐκώλυε τὴν ἀναπνοήν. Ἡ ἐγχείρισις διήρκεσε δύο ὥρας καὶ ἡμίσειαν, δοθέντος εἰς τὸν ἀσθενῆ χλωροφορμίου. Τὸ τεχνητὸν ὄργανον ὅπερ ἀντικατέστησε τὸ φυσικὸν σύγκειται ἐκ δύο σιφώνων, ὧν ὁ μὲν κατέρχεται πρὸς τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν, ἐνῷ ὁ ἄλλος ἀνέρχεται πρὸς τὸ στόμα. Ὁ ἀσθενὴς δύναται νὰ συνεννοηθῇ ἄνευ τῶν σιφώνων τούτων εἰς τὸν κάτω σίφωνα εἰσάγεται σωλὴν, παράγεται δὲ τότε εὐηχος θόρυβος, ὃν τὰ χεῖλη μεταβάλλουσιν εἰς γράμματα καὶ λέξεις. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ βοηθητικοῦ τούτου ἡ ἀρθρώσις εἶναι ἀρκούντως εὐκρινής. Οἱ σωλῆνες εἶναι ἐκ μετάλλου, ἐξ ἐλεφαντόδοντος ἢ ἐκ κέρατος, ὁ δὲ ἀσθενὴς αὐτὸς ἀγαπᾷ νὰ μεταχειρίζεται αὐτοὺς, διότι δίδουσιν εἰς τὴν φωνὴν του νέους καὶ ἐξαισίους ἤχους, ὁ δὲ τόνος αὐτῆς ποικίλλει κατὰ τὸν σωλῆνα οὗ χρῆσιν ποιεῖται.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ.—Μεταξὺ τῶν ἐπεισοδίων τοῦ βίου τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας, ὁ ἐν Ῥώμῃ ἀνταποκριτὴς τοῦ Ἡμερησίου Τηλεγράφου ἀναφέρει τὸ ἐπόμενον.

Ὁ ἀποθανὼν μονάρχης ἐκέρθησε τῇ προτεραίᾳ τοῦ θανάτου αὐτοῦ δίκην περὶ ἧς μεγάλως ἐνδιεφέρετο. Ἐνάγων ἦτο ἄγγλος ἱερεὺς, χρηματίσας ἄλλοτε πρωθιερεὺς τῆς ἀγγλικανῆς ἐκκλησίας ἐν Ῥώμῃ, ἐνθ' ἀπὸ τριακονταετίας διατρίβει, Campbell Smith d'Heritz καλούμενος. Οὗτος εἶχεν